

CAPITOLUL I

– Ia te uită, avem o elevă nouă, a spus Shaunee strecurându-se în separeul încăpător din sala de mese (în traducere liberă, cantină de liceu cu pretenții) pe care ni-l revendicăm la fiecare masă.

– Ce tragedie, geamăno, ce tragedie, i-a ținut Erin isonul.

Ele două au un soi de legătură paranormală, ceea ce le face să pară ciudat de asemănătoare, motiv pentru care le-am și botezat „gemenele“, deși Shaunee are pielea de culoarea cafelei cu lapte și se trage dintr-o familie de jamaicani din Connecticut, iar Erin este o blondină cu ochi albaștri din Oklahoma.

– Din fericire, este colega de cameră a lui Sarah Freebird – a spus Damien și a dat din cap spre tipa minionă, cu părul al naibii de negru, care îi arăta ce și cum în sala de mese puștoaicei stinghere nou sosite în școală, iar privirea lui pătrunzătoare, de cunoscător într-ale modei, le-a scrutat rapid pe cele două fete și îmbrăcămintea lor, de la pantofi până la cercei. – Se vede treaba că are gusturi mai bune decât Sarah în materie de îmbrăcămintă, în ciuda stresului cu Însemnatul și cu mutatul la altă școală. Poate reușește ea să facă ceva cu propensiunea nefericită a lui Sarah pentru încălțăminte de prost gust.

– Damien, a început Shaunee. *Iar* mă calci...

– ... pe nervi cu vocabularul tău de rahat, de care nu te mai saturezi, a încheiat Erin.

Damien a pufnit și a afișat un aer superior, ofensat și mult mai „homo“ decât de obicei (deși e „homo“ pe bune).

– Dacă vocabularul vostru n-ar fi așa de catastrofal, n-ar mai trebui să umblați în permanență cu dicționarul după voi, ca să țineți pasul cu mine.

Gemelele și-au mijit ochii la el și au tras adânc aer în piept, pregătindu-se să lanseze un nou atac, căruia, din fericire, i-a pus capăt colega mea de cameră. Cu accentul ei puternic din Oklahoma, Stevie Rae a pronunțat definițiile de parcă ar fi dat indicii la un concurs de ortografie.

– „Propensiune“: înclinație naturală, adesea foarte puternică. „Catastrofal“: dezastruos. Gata! Hai, ce-ar fi să terminați cu ciorovăiala și să fiți drăguți unii cu ceilalți? Doar știți că mai e puțin până la vizita părinților și nu e cazul să ne purtăm ca niște idioți de față cu ai noștri.

– Ah, rahat! am exclamat. Am uitat cu totul de vizita părinților.

Damien a gemut și și-a lăsat capul greu pe masă, cu un pocnet destul de sonor.

– Și eu am uitat complet.

I-am aruncat toți patru priviri compătimitoare. Părinții lui nu aveau nicio problemă cu faptul că fusese Însemnat, că se mutase în Casa Noptii și că își începuse Transformarea în urma căreia avea fie să devină vampir, fie, dacă organismul lui o respingea, să moară. Ce nu le convenea lor era faptul că este homosexual.

Măcar părinții lui Damien sunt de acord cu ceva. În schimb, mama și bărbat-su, cretinul de taică-miu vitreg, John Heffer pe numele lui, urau absolut totul la mine.

– Ai mei nu vin, pentru că au venit luna trecută, iar luna asta sunt prea ocupați.

– Geamăno, o dată în plus ne dovedim în-gemănarea, a comentat Erin. Și ai mei mi-au trimis un e-mail că, cică, nu vin nici ei, pentru că nuș' ce excursie vor să facă de Ziua Recunoștinței în Alaska, împreună cu mătușa Alane și cu unchiul Lloyd, supranumit Minciunică. Prostii d-astea! a spus ea și a ridicat din umeri, la fel de indiferentă, se pare, ca și Shaunee față de absența părinților ei.

– Damien, poate nu vin nici mămica și tăticul tău, a zis Stevie Rae și i-a aruncat un zâmbet rapid.

– Ba or să vină. Luna asta e ziua mea și or să-mi aducă și cadouri, a oftat el.

– Țsta e un lucru bun, am comentat eu. Tot spuneați tu că ai nevoie de un caiet nou de desen.

– N-or să-mi aducă ei un caiet de desen..., a răspuns Damien. Anul trecut le-am cerut un șevalet și mi-au adus echipament pentru drumeții și un abonament la revista *Sports Illustrated*.

– Țhh! au făcut Shaunee și Erin într-un glas, iar eu și Stevie Rae ne-am strâmbat cu un oftat de compătimire.

Vădit dornic să schimbe subiectul, Damien și-a îndreptat atenția spre mine.

– E prima oară când vin ai tăi în vizită, nu-i așa? Cum crezi că o să fie?

– Un coșmar, am oftat. Un coșmar total și absolut.

– Zoey, m-am gândit să ți-o prezint pe colega mea de cameră. Diana, ea e Zoey Redbird, liderul Fiicelor Țntunericului.

Bucuroasă că nu mai trebuie să discut despre oribila problemă legată de ai mei, mi-am înălțat privirea și am zâmbit la auzul vocii șovăielnice și emoționate a lui Sarah.

– Dumnezeule, chiar e adevărat! – s-a pornit nou-venita înainte să apuc măcar să salut. Ca de obicei, s-a holbat la fruntea mea și s-a îmbujorat. – Ță, scuze. Nu voiam să fiu nepoliticoasă sau mai știu eu ce..., a scaldat-o ea și părea tare pierdută.

– A, nu-i nimic. Da, așa e. Semnul meu e colorat complet și s-a Țntins.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze, încercând astfel s-o fac să se simtă mai bine, deși, de fapt, nu puteam să sufăr că jucam iar rolul femeii cu barbă de la circ.

Slavă Domnului că Stevie Rae a intervenit înainte ca holbatul Dianei și tăcerea mea să devină și mai jenante de atât.

– Țhh, lui Z i-a apărut desenul Țsta dantelat meseriaș, cu spirale pe față și pe umeri, când l-a salvat pe fostul ei din ghearele unor fantome nasoale și sângeroase, a ciripit Stevie Rae.

– Așa Țmi spunea și Sarah, a zis Diana cu un glas pierit. Dar părea așa de greu de crezut încât... Țăă...

– N-ai crezut-o? i-a sărit Damien în ajutor.

– Mda. Scuze, a spus ea foindu-se jenată și frământându-și mâinile.

– Nu-ți face probleme, am liniștit-o, scormonindu-mă intens după un zâmbet, care mi-a ieșit autentic până la urmă. Și mie mi se pare ciudat uneori, iar eu chiar am fost de față când s-a întâmplat.

– Și e meseriaș de nu se poate, a adăugat Stevie Rae.

I-am aruncat o privire încercată de reproș, dar nu a băgat-o în seamă. Recunosc, e posibil să devin Mare Preoteasă într-o bună zi, dar nu sunt eu tocmai șefa prietenilor mei.

– Mă rog, locul ăsta poate părea cam ciudat la început, dar mai încolo o să ți se pară ca lumea, i-am spus nou-venitei.

– Mersi, mi-a răspuns ea cu o căldură nedisimulată.

– Trebuie să plecăm, să-i arăt Diane unde are ora a cincea, a explicat Sarah, apoi m-a făcut să mă simt de toată jena cu atitudinea ei serioasă și ceremonioasă și cu salutul respectuos al vampirilor, cu pumnul strâns peste inimă și cu capul plecat, după care a șters-o.

– Ce mă enervează cu faza asta, am bombănit și m-am apucat să ronțai la salată.

– Mie mi se pare drăguț, a spus Stevie Rae.

– Meriți să ți se arate respect, a completat Damien cu o voce profesorală. În fond, ești singura elevă de clasa a treia care a fost vreodată unsă preoteasă a Fiicelor Întunericului, ca să nu mai zic că ești singura novice sau vampir din toate timpurile care și-a demonstrat afinitatea față de toate cele cinci elemente.

– Z, vrei, nu vrei..., a început Shaunee printre înghițituri, agi-tându-și furculița spre mine.

– ... ești deosebită, a încheiat Erin, după cum le era obiceiul.

În limbajul Casei Noptii, bobocii sunt elevi de clasa a treia, deci clasa a patra echivalează cu clasa a zecea dintr-un liceu normal și așa mai departe. Și așa e, sunt singura elevă de clasa a treia care a fost numită lider al Fiicelor Întunericului. Norocul meu!

– Că veni vorba de Fiicele Întunericului, a continuat Shaunee. Te-ai hotărât care or să fie noile cerințe pentru a deveni membru?

Mi-am înăbușit dorința de a urla: „M-am hotărât pe naiba! Mie încă nici nu-mi vine să cred că sunt șefă!“ Dar, în loc de asta, am clătinat din cap și m-am hotărât, într-o pornire de geniu, am sperat eu, să arunc pisica moartă în curtea lor.

– Nu, nu m-am hotărât care să fie noile cerințe. Să fiu sinceră, speram să mă ajutați voi. Ia spuneți, aveți vreo idee?

După cum bănuiam, au amuțit toți patru. Am dat să le mulțumesc pentru tăcerea mormântală, dar, deodată, vocea poruncitoare a Marii noastre Preotese s-a revărsat din difuzoarele din școală. Preț de o clipă m-am bucurat că ne-a întrerupt, dar apoi mi-am dat seama ce spune de fapt și stomacul mi s-a făcut nod.

– Dragi elevi și profesori, sunteți rugați să vă îndreptați spre sala de recepție. Este ora de vizită a părinților pentru luna aceasta.

La naiba!

– Stevie Rae! Stevie Rae! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

– Mămico! a izbucnit Stevie Rae și s-a precipitat în brațele unei femei care părea copia ei fidelă, numai că era cu douăzeci de kilograme mai grasă și cu vreo douăzeci și ceva de ani mai în vârstă.

Damien și cu mine am rămas stingheri în sala de recepție, care se umplea treptat de părinți stânjeniți și de frați și surori din specia umană, de grămezi de novici și de câțiva dintre profesorii noștri vampiri.

– Hm, uite-i pe ai mei, a spus Damien cu un oftat. Mă duc, să scap odată! Pa!

– Pa, am mormăit și l-am urmărit apropiindu-se de doi oameni absolut normali, care aveau în brațe un cadou.

Mama lui l-a îmbrățișat în grabă, iar tatăl lui i-a strâns mâna cu o bărbăție debordantă. Damien, săracul, stătea acolo palid și stresat.

Mi-am făcut drum spre șirul lung de mese acoperite cu fețe de masă de in care se înșiruiau de-a lungul peretelui. Erau încărcate cu brânzeturi scumpe, platouri cu mezeluri, desert, cafea, ceai și vin. Eram de o lună în Casa Noptii și încă mă mai surprindea un

pic cu câtă ușurință se servea vinul aici. Într-un fel, motivul este simplu, căci școala are ca model Casele Noptii din Europa. Se pare că acolo vinul este la fel de prezent la masă cum sunt aici ceaiul sau Coca Cola, deci o banalitate. Celălalt motiv are legătură cu genetica: vampirii nu se îmbată, iar novicii abia se cherchelesc un pic, asta dacă vorbim de alcool, pentru că sângele, din nefericire, este altă mâncare de pește. Deci, pe bune, aici vinul nu e mare șmecherie, deși mi-a trecut prin cap că ar fi interesant să văd cum reacționează părinții de prin părțile locului la vederea băuturii în școală.

– Mămico! Trebuie să ți-o prezint pe colega mea de cameră. Mai știi că ți-am povestit despre ea? Ea e Zoey Redbird. Zoey, ea e mămica mea.

– Bună ziua, doamnă Johnson. Mă bucur să vă cunosc, am spus politicoasă.

– A, Zoey! Cât mă bucur și eu să te cunosc! Dumnezeu! Stevie Rae avea dreptate, ai un Semn tare drăguț – a spus ea și, spre surprinderea mea, m-a îmbrățișat cu căldură și mi-a șoptit: Mă bucur că ai grijă de Stevie Rae. Îmi fac griji din pricina ei.

Am strâns-o și eu și i-am șoptit la rândul meu:

– Nu vă faceți griji, doamnă Johnson. Stevie Rae e cea mai bună prietenă a mea.

Și, deși n-aveam nicio șansă, mi-am dorit dintr-odată să mă strângă și pe mine mama așa în brațe și să-și facă griji din cauza mea, așa ca doamna Johnson.

– Mămico, mi-ai adus biscuiți cu ciocolată? a întrebat-o Stevie Rae.

– Da, fetiță, ți-am adus, dar acum îmi dau seama că i-am uitat în mașină, a rostit cântat mama lui Stevie Rae, cu accentul ei din Oklahoma identic cu al fiică-sii. Hai cu mine, să mă ajuți să-i aduc. De data asta am făcut mai mulți, ca să le dai și prietenilor tăi.

Mi-a zâmbit cu bunătate.

– Dacă vrei să vii și tu cu noi afară, Zoey...

– Zoey!